

Urheilutoimittajakin voi olla väärässä

Ei ole urheilutoimittajan arki helppoa näinä päivinä, kun alkuvuikon seuratuimmassa lehdistötilaisuudessa saattoi joutua ammatitaidoltaan verratuksi Stuart Baxterin äidin autonajotaitoihin. Baxterin ydinviestihän oli, että todellisuudessa toimittajat eivät ymmärrä urheilusta yhtään mitään.

Valmentajan paineensietokyvyn puute tuli koko kansan äimisteltäväksi, mutta mitään uutta tällainen "baxterismi" ei sinänsä ole. Monessa Baxteria vähäisemmän kaliiberin urheiluihmisessä nimittäin asuu pieni Stuart-hiiri, joka tappion tullen kasvaa mediaa syyttäväksi leijonaksi.

Jos palloilujoukkueen pelit eivät kiinnosta yleisöä, on se tietenkin huonoja juttuja kirjoittavien toimittajien vika. Mikäli joukkue on tappioputkessa, lietsoo media tappiomielialaa kriittisillä jutuillaan. Jos valmentaja saa potkut, on taustalla lehdistön painostus. Median syntilistaa voisi jatkaa pitkään.

Yleensä taistelun mediaa vastaan häviää aina. Ensiksi urheilutoimittaja arvioi etukäteen, miten ottelu päättyy. Kun sitten ottelu päättyy täysin toisella tavalla, on urheilutoimittajan tehtävänä kertoa, miksi ennakkosuosikki ei pärjännytkään. Näin urheilutoimittaja yleensä selviää voittajana.

Joskus kuitenkin urheilutoimittajakin voi olla totaalisesti väärässä. Itse koin tämän konkreettisesti työskennellessäni Urheiluruudulle vuosina 1998-2003. Uran "kohokohtiin" kuului muutaman minuutin pituinen raportti kaukalopallon tilasta. Haastattelin pätkää varten mm. lajin huippupelaajaa ja liiton puheenjohtajana toiminutta tunnettua naispoliitikkoa. Olin lopputulokseen tyytyväinen, vaikka arvioni oli tietenkin subjektiivinen. Sen sijaan kaukalopallon parissa kukaan ei tainnut olla kovin tyytyväinen. Lajiliitosta otettiin yhteyttä Yleisradioon, koska juttuni vääristeli kaukalopallon imagoa. Kylähullulta vaikuttanut miespuolinen kaukalopallojohtaja vaahtosi, että pelaajan haastattelu antoi kuvan vakavasti otettavasta kilpaurheilusta. Johtajan mukaan kaukalopalloa ei pelattu kovin vakavasti ainakaan kehäkolmosen sisäpuolella, mutta kuntoilumuotona se oli suosittu. En huolestunut kritiikistä, sillä olihan samassa jutussa haastateltu naispoliitikkoa, joka kehui lajin sopivan myös naisille ja lapsille.

Seuraavaksi minulle soitti myllypuhelun seura-aktiivi, joka oli myös närkästynyt jutustani. Soittaja oli ennestään tuttu, joten kritiikki oli sävyltään leppoisaa, mutta viesti tuli nytkin kyllä selväksi. Olin tehnyt virheen, kun haastattelin juttuun naispoliitikkoa, joka antoi lajista kuvan "neitipallona". Soittajan mukaan kaukalopallo oli ennen kaikkea vakavasti otettavaa kilpaurheilua.

Puhelun jälkeen mietin, että kenties mykkäfilmi olisi ollut tällä kertaa diplomaattisin vaihtoehto. Urheilutoimittaja ei todellakaan voita aina.

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 16.10.2010